

[Socialministeren.]

behandling. Det er sikkert klart for det høje tings medlemmer, at så divergerende som meningerne var ved første behandling af de foreslåede ændringer i arbejdsløshedsloven og forslaget om at give statsanerkendelse til Kristelig Arbejdsløshedskasse, har alle parter i udvalget måttet gøre indrømmelser, for at der kunne opnås enighed, men jeg udtaler altså min tak til udvalget for den vilje, der har været til at nå et resultat, og jeg takker ordførerne for de venlige bemærkninger, der er rettet til mig i den anledning.

Formanden: Det ærede medlem hr. Fibiger har ordet for en kort bemærkning.

Fibiger: Jeg gav i mit første indlæg udtryk for, at det måtte være sådan, at arbejdsløshedskasserne herefter måtte klare sig selv og ikke komme løbende til rigsdagen for at få yderligere hjælp; de måtte konsolidere sig. Jeg regnede med, at dette også indbefattede det, der kaldes julehjælp, selvom jeg ikke fik det nævnt. Det ærede medlem hr. Evald Christensen sagde, at det jo blev jul igen, og så kunne vi nok blive enige. Ja, det gør det jo nok, men jeg er noget forbavset over, at repræsentanten for retsstaten nu pludselig er blevet så ivrig efter at bevilge flere penge til understøttelse. Det plejer ellers ikke at være det, der kendetegner retsstaten (*Formanden:* Retsforbundet!) — undskyld, retsforbundet. Men nu synes jeg forresten, at nu er vi jo blevet enige i udvalget, og så skal vi ikke ind på at fremhæve, at der er forskelligheder. Vi er enige om det resultat, der foreligger, og jeg tror, at netop denne enighed har sin betydning udadtil både overfor de almindelige arbejdsløshedskasser og også overfor Kristeligt Dansk Fællesforbund. Jeg ville ikke have anset det for at have haft så stor betydning, hvis vort forslag var vedtaget af et flertal i rigsdagen, medens socialdemokratiet havde været derimod, for så havde striden stadig været standende. Derfor er jeg glad for, at den højtærede minister siger, at han selvfølgelig vil gøre ret og skel til alle sider. Jeg ville også gerne, om det var med glæde, den højtærede minister var gået med til det, der er opnået enighed om, men jeg fik egentlig også forståelsen af, at det glædede ministeren, at der var opnået enighed.

Formanden: Det ærede medlem hr. Sønderup har ordet for en kort bemærkning.

Sønderup: Jeg tror, jeg kan fastslå, at det er i alle parter interesse, at det, der har været forudsætningen for det forlig, der her er sluttet, ikke forfuskes eller forflygtiges. Det ærede medlem hr. Evald Christensen pådrager sig et stort ansvar, hvis han ved de udtalelser, han her fremsætter, skaber forventninger, som ikke til sin tid kan opfyldes. Forudsætningen for vor tilslutning til dette vidtgående forslag er, at der herved skulle være skabt et økonomisk bæredygtigt grundlag, således at man med al rimelighed kan fastslå, at hvis der ikke indtræffer noget ganske, ganske ekstraordinært, skulle de danske arbejdsløshedskasser nu være i stand til at klare deres økonomi fremover. Det er det, der er meningen med det hele.

Og så finder jeg også anledning til at gøre opmærksom på, at det ikke kan nytte noget, at man fra det ærede retsstatspartis side fortsat tror, at man upåtalte kan føre politik på den facon, at man rejser rundt i landet og overbyder hinanden i henseende til sparevilje og med at optræde som værner af sund dansk økonomi, når man så den ene gang efter den anden, når vi kommer herind og står i realitetsforhandlinger, dog glider med. Om de herrer ønsker at gå med til de forskellige lovforslag, der stilles, må de selv tage ansvaret for, men de kan ikke påregne, at man fortsat vil lade den himmelråbende modsætning, der er mellem deres agitation og den holdning, de nu og da indtager, gå upåtalte hen. Det er for stor en vekselse at trække på vælgerens velvilje.

Formanden: Jeg gør det ærede medlem opmærksom på, at partiet hedder Danmarks retsforbund.

Det ærede medlem hr. Evald Christensen har ordet for en kort bemærkning.

Evald Christensen: Nej, jeg er ikke ivrig efter at bevilge penge, og vi rejser ikke rundt i landet og taler om alle de penge, vi vil bevilge. Vi får skyld for herinde, at vi for tit ikke stemmer, men bliver siddende, når der skal bevilges store beløb, og det skal nok stemme med det, vi siger i så henseende. Men når fattigfolk virkelig trænger til at få hjælp, vil vi gerne være med, indtil vi får det ordnet sådan, at fattigfolk kan klare sig selv, at arbejdsfolk kan tjene, hvad de skal bruge. Indtil vi får en sådan samfundsordning, vil vi gerne være med til at hjælpe, hvor det virkelig kniber. Jeg mener også, at når vi nu i dag formodentlig vedtager dette lovforslag, øget børneforsorg og øget